

Եւ աղին համը կը բերեն կաթին մէջ:
 Կը հեռացնեն շատիւ իրենց մօրերնէն
 Արդէն մեծցած այծերն, անոնց ցուկներուն
 Անցընելով երկաթագամ երթանձան.
 Եւ առտւան ու. ցորեկուան կըթածնին
 Կը մակարդեն գիշերն, իսկ այն որ կ'թեցին
 Մայրամուտին եւ կամ մութին, վաղն առտու
 Հովիւր գայն կայթով քաղաք կը տանի,
 Եւ կամ անոր մէջ քըչիկ մ'աղ խառնելով
 Զայն ձըմրուտան համար մէկդի կը դընեն:

Եւ շունբուն հոգն ալ չըլլայ թող վերջինն,
 Ալ դուն սընուր կաթի պարարտ շինուկով
 Ժիր բարակներ ըսպարտական եւ հոժուր
 Մոլոս գամիներ. ցորչափ անոնք պահպանեն
 Դուն մի վախնար որ գող մըտնէ գիշերով
 Փարախէզ ներս, կամ քարձակում գործէ գայլ
 Կամ կըռուզան Սպանոսն յանկարծ փըրթի
 Զաճախ նաեւ պիտ' հալածեն արշաւով լճաղ:
 Երկշտոց ցիտերն եւ շունբերով որսաս դուն
 Նապաստակներ, շունբերով վիթ եւ յամոյր.
 Զաճախ անոնց հաշիւներով տազնապէս
 Ու հալածեն պիտ' կինճեր՝ մացառուտ
 Բայցցներն ցատկեցներով թափով դուրս,
 Եւ բարձրաբերձ լեռներուն վրայ գոռումով
 Մեն՝ եղջերուն դէպ ի վարմերը քըչես:

Երբմէ վառել փարախներու մէջ հրքեմն
 Եւ երկինք հոտեւան, ու վանել
 Հոտած օձերը քաղբանեան ճնններով.
 Հատ անգամ իժմ ժանտաժուտ եւ խածան
 Կը պահուրտի մըսուրներուն տակ անշարժ,
 Որպէս զի լոյսն երկընթի գինք չըլլէ.
 Կամ օձը՝ վարժ տողոսկելու մըտնելու
 Յարկի՝ ստուերի ներքեւ, դըմնէ պատուհաս
 Արշաւներու, եւ թափելու հօտին մէջ
 Իր թոյնն՝ հողի տակ կը բուռնէ. ան հովիւ,
 Ա՜ռ քար ու բիր. ըսպանալից կը կանգնի
 Անա եւ վիզն ուռցուցած՝ կը լըչէ,
 Զարկ. ան փախաւ ահա ու խոր խոթեց ներս
 Ահաբեկ գլուխը, մինչ մէջքին օղակներն
 Ու գումարտակն ոլորտապատ տըտունին
 Կը քակուին վէտ վէտ, եւ պարոյրը յետին
 Կը քաշէ հետն յամրըթմացիկ ոլորներն:

Կալաբրացուց ախտառներուն մէջ նաեւ
 Կայ օձ մը չար, կանգուն լանջքով ուղղաբերձ՝
 Թնփոտ թիկունքն հոլովելով, երկայն փոր
 Խալաքաբողջտ՝ մնծ նիշերով նըկարէն.

Որ երբ գետնին աղբերներէն կը յորդեն,
 Եւ մինչ տամուկ քարունով թաց է երկիրն
 Եւ անձերուտ հարաւներով, լիճներուն
 Կը բնակի մօտ, եւ ամպարիշտը նըստած

Ափունքը հոն՝ ցըպարպատուն կը խռփէ
 Դըժոխ որկորը շաղակրատ գորտերով
 Եւ ձուկերով. իսկ երբ ճահիճը չորնայ
 Եւ գետինները ճաթըտին խիտ տաքէն,
 Դէպ ի ցամաք կը վազէ ան, եւ աշուին
 Թաւալելով կայծակնացայտ, ծարաւն
 Մոլեգնաշունչ, տապէն զազան մը դարձած՝
 Կատաղութիւն կը թափէ դաշտերում:
 Դաւ լիցի այն ատեն ինձ քաղցըր նիշնով
 Ներհիւ երկնի տակ, կամ փըռուիլ տարածուիլ
 Ծառի մը կուշտը խոտերուն վրայ յորսայս,
 Երբ ձըգած խորիւր մէկդի՝ նոր մանկութեամբ
 Պայծառափայլ, ման կու գայ՝ առնը թողած
 Իր կորինները կամ ձուր, ճօճելով
 Իր բերանին մէջ եռասայր շէտ լեզուն,
 Եւ արեգդէ՝ կը շողջողայ բարձրավիզ:

Թորգմ. Հ. Ա. ՂԱՅԻԿԵԱՆ

Շարունակիլի

ՔԱՅՆԻՆԻԾ... ՄԻՆՊ Կ'ԱՆՑԻՆԻՅԻ

Կը տրժգունի երկինք. հովիւ խրատիրա
 Կ'այլադունեն շինուր լոճին գէպն հնդիկ
 Ու չի ցարք բերդիքն մէջը շըքաղ
 Կհաճիլա պատկին, ինչպէս իրեն շինէ աստղիկ,
 Խորոխտ անպին պաշառառք կը վարդեն
 Երդիքն իրենց ծով ուռցուց, ու ճաքան
 Հանթ կը վիճեն իրենց արեգ հնդեցն,
 Դոր ու սարսուռ աղբիւրով է.ք մարդութեան.
 Կը մըրերէն այն աղանիլ մանուկներ
 Որ ափին մօտ ուղին համարչ կու տային.
 Կապոյտին տեղ ճերմակ փրփուրք են նազիւր
 Ու կը ձեռնեն ափը ճիւղտ զայրաղիւ:
 Կ'անձրնէ դուրսն, ինձ ճըռուր սիրտակն
 Վերէն խրդիւս կը կարգայ, լուս, սիրանմ
 Անդորրութեան ու շանքերու օթեան.

Ու կարկանատ պատուհանս կը դիտմ...
 Երբմէ ինձի. Մանք բերութիւն փարիկ
 Հալածեցիւր զիս քու ծոցդ սիրտաղ
 Ուր Արարին ինձի համար հրաշալի
 Ինչիւ խորութիւնը թաքուն պահէր է այնտեղ:
 Իսկ դու, թըլնէկէ իմ սիրուն, ան բարձրաբերձ
 Ու դարաւոր մայրին ըրած հանդերսան
 Կ'երգես տաթն տակ. մէն մի վանկէ իբր ուղիք
 Երկինք ուղղած ծագելու տարք ծխածան:

Երանի՜ ճիւղ, անուգ, անվայն կը դիտես
 Հիւսեղն ու շանթ. սըրտիկը չի խոռովիւ.
 Ո՛ր լըսեցիւր մի՞թէ պատգամն աղիկէզ
 Որ ճիւղ դրժոյ կը ծագէր աստղ յուսալիւ:
 Թէ երկինքն մէջ երկանիկ Այն անտեղ
 Ինչպէս մարգին շուշաններուն կուսական
 Սէր կը տածէ անդադար, հոյսպէս ալ ճիւղ
 Արարախիրտ տիեզերքին ո՞վ գուսան:

Միւրեն թըլնէկ, պատմին հողույն եւ անմեղ
 Սրբ վըշախուս է արեւաբաց փոթորիկէ
 Սեն խըռովիւր, որուն ամբիժ է սուրբ ճիւղ՝
 Երկինքն ողջոյն կը ցուցեն գեղեցիկ:

Հ. Ե. ՓԵՏԻԿԵԱՆ